

Kristal Kardan Adam

Yavuz DEMİRKIRAN

Kristal Kardan Adam

Yavuz DEMİRKİRAN

Soğuk bir kış sabahı Mika, ponponlu kırmızı şapkasını ve hardal sarısı montunu giydi. Mavi eldivenleriyle oynamaya hazır bir şekilde dışarı, taze kara koştu. Bütün dünya bembeyaz ve pırıl pırıl parlıyordu. Mika kışı diğer mevsimlerden daha çok severdi çünkü her şey büyüğü gibi hissettirirdi. İnşa etmek için harika bir şey aradı.

Mika bir kardan adam yapmaya karar verdi, ama sıradan bir kardan adam deęil. Minik yıldızlar gibi parıldayan kar ve buz kristalleri topladı. Parlayana kadar onları sıkıca bir araya getirdi. Çalışırken yeşil atkısı rüzgârda dalgalanıyordu. Özel bir şey, kışı daha da büyölü kılacak bir şey yapmak istiyordu.

Güneş bulutların arasından görüldüğünde Mika'nın kardan adamı parıldamaya başladı. Gövdesi, mücevherler gibi yontulmuş soluk mavi ve beyaz buz kristallerinden yapılmıştı. İnce dal kolları, kömür düğme gözleri, havuç burnu ve nazik, ışıldayan bir gülümsemesi vardı. Mika şaşkınlıkla nefesini tuttu. Gördüğü en güzel kardan adamdı. "Merhaba," diye fısıldadı. "Ben Mika."

Mika'nın şaşkınlığına, kardan adam kömür gözlerini kırptı. "Merhaba, Mika," dedi şingırdayan buz sarkıtları gibi bir sesle. "Ben Kristal." Mika'nın aralıklı dişleri görünen gülümsemesi iyice genişledi. Bir arkadaş edinmişti! Kristal, gümüş kar tanelerinden yapılmış buz gibi bir atkı takıyordu ve göğsünde buz sarkıtı düğmeleri vardı. Göğsünün tam ortasında küçük bir kristal kalp usulca parlıyordu. "Sen büyülüsün!" dedi Mika.

Kristal karlı yğınından indi ve dal kollarını gerdi. "Harika hissediyorum!" dedi. Mika güldü ve onun buz gibi elini tuttu. Birlikte karda koştular, arkalarında parıltı izleri bıraktılar. Kristal'in kristal kalbi her adımda daha parlak ışıldıyordu. "Önce ne yapalım?" diye sordu Mika. "Her şeyi!" diye sevinçle bağırdı Kristal.

Önce kuleleri ve gizli bir kapısı olan bir kar kalesi yaptılar. Kristal'in dal kolları karı yerine bastırmak için mükemmeldi. Mika içeri sürünerek girdi ve küçük bir pencereden dışarı baktı. "Burası bizim şatomuz!" diye ilan etti. Kristal eğildi. "Ve sen kışın kraliçesisin!" Yanları ağrıyana kadar kıkırdadılar. Kar kalesi öğleden sonra ışığında parılıyordu.

Sonra donmuş gölette buz pateni yaptılar. Mika sallanıyordu ama Kristal kristal gövdesi ışıldayarak düzgünce kayıyordu. "Elimi tut," dedi. Mika tutundu ve kısa süre sonra o da kaymaya başladı. Döndüler ve fırıl fırıl döndüler, Kristal'in kahkahaları rüzgâr çanları gibi çınlıyordu. "Daha önce hiç paten kaymamıştım!" dedi Kristal. "Ben de!" diye güldü Mika. Güneş batmaya başlayana kadar kaydılar.

Gökyüzü pembe ve turuncuya dönerken Mika ve Kristal kar melekleri yaptılar. Sırtüstü yere uzandılar ve kollarını bacaklarını salladılar. Kristal'in meleği minik buz kristalleriyle parıldıyordu. Mika'nın meleği yumuşak ve beyazdı. "Bak!" diye işaret etti Mika. "Meleklerimiz el ele tutuşuyor!" Kristal gülümsedi. "Sonsuza dek arkadaş," dedi. Ama Mika onun gülümsemesinin biraz hüzünlü görüldüğünü fark etti.

O gece Mika, Kristal'e marshmallowlu bir fincan sıcak kakao getirdi. "Kardan adamlar içemez," dedi Kristal. "Ama tutabilirim ve sıcaklığı hissedebilirim." Dal parmaklarını kupaya doladı. "Bu güzel," dedi. "Teşekkürler, Mika." Yıldızlı gökyüzünün altında birlikte oturdular ve Mika Kristal'e en sevdiği şeyleri anlattı: pankekleri, köpeğini ve yaz günlerini.

Kristal dikkatle dinledi. "Yaz nasıl bir şey?" diye sordu. Mika yeşil çimenleri, vızıldayan arıları ve sıcak güneş ışığını anlattı. "Yazı görmek isterdim," dedi Kristal usulca. Mika hiçbir şey söylemedi. Yaz geldiğinde Kristal'in eriyeceğini biliyordu. Onun buz gibi elini sıktı ve "Önce kışın tadını çıkaralım," dedi.

Ertesi gün Mika'nın bir fikri vardı. "Sana kışla ilgili her güzel şeyi göstermek istiyorum!" dedi. Bir kardan adam ailesi yaptılar, kartopu savaşı yaptılar ve ağaçlar için buz sarkıtı süsleri yaptılar. Kristal, Mika'ya nefesiyle nasıl kırağı desenleri yapacağını öğretti. "Sen de kış büyüsü yapıyorsun," dedi ona. Mika'nın içi sevinçle doldu.

Bir öğleden sonra Mika, Kristal'in kristal gövdesinin biraz damladığını fark etti. Güneş eskisinden daha sıcaktı. "Bahar geliyor," dedi Kristal nazıkçe. Mika'nın gözleri yaşlarla doldu. "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı. Kristal serin dal parmağıyla onun yanağına dokundu. "Üzülme," dedi. "Sahip olduğumuz her an bir armağandır."

Mika gözyaşlarını sildi ve başını salladı. "Öyleyse her anı değerli kılalım," dedi. Sonraki günleri gülerek, oynayarak ve hikâyeler paylaşarak geçirdiler. Mika, Kristal'e minik bir kar tanesi kolyesi getirdi. "Beni hatırlaman için," dedi. Kristal'in kristal kalbi her zamankinden daha parlak ışıldadı. "Seni asla unutamam, Mika," dedi.

Son soğuk sabahta Kristal'in kenarları yumuşamış ve yuvarlaklaşmıştı. "Sanırım zamanı geldi," dedi. Mika ona sımsıkı sarıldı. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," dedi. Kristal nazik gülümsemesini gösterdi. "Dostluk, kısa anları anlamlı kılar," dedi. "Bunu unutma." Sonra yavaşça, parıldayan bir su birikintisine eridi ve geride minik kar tanesi kolyesini bıraktı.

Mika kolyeyi aldı ve göğsüne bastırdı. Artık üzgün hissetmiyordu. İçi sıcacıktı, harika anılarla doluydu. Su birikintisine baktı ve kendi yansımasının ona gülümsediğini gördü. "Hoşça kal, Kristal," diye fısıldadı. "Kışımızı asla unutmayacağım." Güneş daha parlak parladı ve Mika baharın yolda olduğunu biliyordu.

Bahar geldiğinde Mika bir bahçe dikti. Ortasına, üzerine kar tanesi oyulmuş küçük bir taş yerleřtirdi. Onu her gördüğünde Kristal'i ve büyülü kışlarını hatırladı. Kısa süren dostlukların bile kalbini neşeyle doldurabileceğini öğrendi. Ve o günden beri her kış, biraz büyü umuduyla bir kardan adam yapar.